

Mijn tuin als inspiratiebron voor “Het Boek van Lang Geleden”

Als kind had ik het geluk op te groeien in een vrijstaand huis met een enorme tuin eromheen. Voor mijn broertjes, zusje en mij was het een echt paradijs: we speelden naar hartenlust in de zandbak onder de appelboom, we klommen in de fruitbomen, we plukten de wilde viooltjes tussen het gras en we groeven naar schatten in de grond.

Ik was een dromerig kind en fantaseerde erop los. Ik zag elfjes tussen de kersenbloesems zweven en kabouters onder de aardbeienplanten zitten. En dan waren er nog de duiveltjes die ik op de bodem van de waterput zag rondansen.

Achter het verwaarloosde schuurtje had ik een eigen tuintje, waar ik opgetogen raakte van elke bloembollenscheut die ik boven de grond tevoorschijn zag komen. Toen ik tien jaar was, verhuisden wij naar een andere woning en verloor ik dit paradijs. Ik was er erg verdrietig over en heb altijd terugverlangd naar de vrijheid en blijheid van deze prachtige wildernis uit mijn jeugd.

Zo'n dertig jaar later werd dit verlangen gestild door de aankoop van een schitterende wilde bostuin op tuinpark Ons Buiten. Ik weet nog dat ik voor de eerste keer, middenin in de motregen, naar mijn tuin zat te kijken en mijn geluk niet op kon. “Dit is nu allemaal van mij”, dacht ik, “die boom daar en die - en die struiken daar. Hoe is het mogelijk?” En al gauw begon ik, net als vroeger, te fantaseren. In de gouden gloed van de primula's verschenen elfen, in het gezaag van de koolmeesjes hoorde ik woorden en de heldere regendruppels op de bladeren van de vrouwenmantel vloeiden samen tot een toverdrank. Langzaam ontstond het idee, om een sprookjesachtig verhaal te schrijven en dit te situeren op deze tuin op tuinpark Ons Buiten.

Ik verzon eerst het meisje Wirre, dat met haar lappenpop Warre in mijn huisje woonde. En toen kwamen daar de drie vrouwen bij. Die gaf ik allemaal de Latijnse naam van een plant: koningin Heliantha (= zonnebloem), schrijfster Alchemilla (= vrouwenmantel) en de heks Circaea (= heksenkruid). Ook kon ik, omgekeerd, heerlijk spelen met de Nederlandse naam voor de primula (=sleutelbloem) en de verschillende soorten daarvan. Zelfs kwamen er niet bestaande bloemen meedoen, zoals de vurige roos, de zilverblauwe papaver en de gouden wederik, waarmee de heks Circaea de kinderen in het bos naar zich toe lokte. Ook bomen deden mee: de Japanse kers, de berk, de elzenboom. En langzaam, beetje bij beetje, ontvouwen zich de elementen waarin het verhaal vorm kreeg, als bloemen die opengingen en in het verhaal gingen bloeien.

Zo inspireerde en inspireert mijn tuin mij. Het is een verrukkelijke plek om mijn fantasie de vrije loop te laten en nieuwe dingen te laten ontstaan, gebruikmakend van wat ik op mijn tuin aantref. Het enige wat ik daarvoor nodig heb – en de verfraaiingscommissie zal niet blij zijn als ze dit leest – is, dat de tuin “wild” blijft. Want geheimen openbaren zich aan mij niet in keurige bloemenperkjes en goed onderhouden gazons, maar in de schaduwen van knoestige bomen, in woekerend onkruid, tussen grillige varens, onder onverwachte paddenstoelen, kortom, in alles waarmee de natuur mij verrast als ik haar haar gang laat gaan.

Daarom hoop ik maar, dat de leden van de verfraaiingscommissie een oogje dicht doen als ze langs mijn tuin lopen. In ruil daarvoor beloof ik, dat ik de wildernis binnen de perken zal houden en dat ook mijn tweede boek zich op Ons Buiten zal afspelen.

